

Nema detaljnijih podataka iz života čika Vase, poznatog starčevačkog harmobikaša, jer nažalost, u velikom porodičnom stablu koje se vodi za Starčevo, nedostaju podaci o njemu s obzirom da je stablo rađeno na temelju podataka iz crkvenih knjiga i to samo za Rimokatoličku župu Sv. Maricija. Čika Vasa je rođen u porodici koja je tradicionalno bila harmonikaška, a prema mojoj proceni negde oko 1928. godine. Oženjen je bio s Belom Rajković, pravog imena Agata. Imali su dvoje dece, kćer Mariju i sina Ivicu. Čika Vasa je imao i brata Đuru, koji je zbog porodičnih okolnosti relativno rano napustio Starčevo i kao harmonikaš nastavio život u svetu, prvo u Parizu, a zatim u poodmakloj dobi na istarskoj obali. S obzirom da nije dolazio u Starčevo nisam ga ni ja zapamtio. Kuća Vajinova ili kako su ih još zvali Karavaja (Crni), jer su izrazito bili crni i vukli malo na Rome, bila je u Matije Gupca, druga od čoške sa Nadelskom, odmah do Rajkovićeve. Iako ti Rajkovići nisu direktni rođaci nina Beli, očigledno da je postojao neki razlog njezine udaje u Vajinovu kuću. Bila je to obična starčevačka kuća, kakve su bile još iz doba pre Prvog svetskog rata, građena uzduž, sa dva prozora do šora i relativno mala, ali zbog harmonikaša u kući uvek vesela. Kako je čika Đura otišao u svet, ostao je čika Vasa da razvija dalje nasledstvo koje je preuzeo od oca. Tradicionalno je svirao harmoniku „dugmetaru“, a kako kažu neki, na njoj se može lakše postati pravi virtuoz, baš zbog tehnike sviranja, to je čika Vasa postao poznat u našem delu Banata kao pravi majstor harmonike. Doduše nije izgradio neku veliku karijeru, ali je i to što je dostigao za starčevačke prilike bilo dosta. Čika Vasa svirao je u bezbroj starčevačkih svatova, a to se znalo da nema odmora po tri četiri dana. Odsvirao je on i puno na starčevačkim slavama, a bio je i angažovan i u kafani kod Štimca, gde je redovno svirao gostima. Nije propuštao niti zimi popularne priredbe „Takmičenje sela“, svirajući u orkestrima kao pratnja starčevačkim pevačima i folklorasima, a često je i pobeđivao u harmonikaškim solo takmicima. Svirke su donosile i dobru zaradu, ali se to nije videlo na imanju ili nekom velikom bogatstvu, osim na kvalitetnoj harmonici i samom oblačenju, kako sebe tako i cele familije. Nije to bilo neko bahaćenje, niti su se Marija i Ivica razbacivali, ali se ipak znalo čiji su. Čika Vasa, po porodici je bio nižeg rasta, ali zato, što bi mi rekli deb'o čovek, opet jedna od familijarnih karakteristika, a i radi toga što je bio i veliki gurman. Kao i svi umetnici, tako i čika Vasa, osetio je posledice svog načina života. Neuredno spavanje, dosta jela i pića, ostavile su posledice na njegovo zdravlje, što se videlo na njegovim svirkama, pa ih je sve teže podnosio. Prvo preteška harmonika, a još njegova debljina počele, uticalo je na to da je sve manje svirao, a kad je potpuno oboleo, sviranje je i prestalo. Sve je ovo bilo relativno kratko za današnje prilike, jer je čika Vasa relativno rano umro, u svojim četrdesetim godinama i za sobom ostavio nina Belu, Mariju i Ivicu, na kojeg nije on preneo svoje znanje sviranja, jer Ivica je još bio mlad i nezainteresovan za svirku.

Čika Vasu je skoro celo Starčevo ispratilo na poslednje počivalište i mislim da je ispraćaj ostao za pamćenje. Ispraćen je po pravoslavnom obredu i običaju, s obzirom da su Vajinovi bili pravoslavci. Nina Bela se htela dostojno oprostiti od svog Vase, tako da su kovčeg s posmrtnim ostacima vozila mrtvačka kola s konjima, a po običaju je bilo i nekoliko stajanja do groblja, ne samo iz razloga što je velika udaljenost, nego je htela da i na taj način iskaže svoju zahvalnost i poštovanje prema svom Vasi. Čika Vasa sahranjen je na starčevačkom pravoslavnom groblju, a obred je vodio naš prota Bratić.